

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva

farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XII. ročník
číslo 4/2014

„Nebojte sa: Ja som premohol svet.“

Jn 16,33

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Sme s Ježišom z Nazaretu v pôste a Veľkej Noci
strana 3

Aktuálne

Klub kresťanských seniorov Partizánske - mesto bilancoval
strana 4-5

Zaujalo nás

Ako pýcha je prameňom všetkých hriechov, tak pokora, naopak, je základom všetkých čností
strana 6-7

Učme sa pravej pokore
strana 8

Učiť sa Kristovi od Márie
strana 9

Týka sa nás

Poznaj križovú cestu vo svojom meste
strana 10

Zamyslenie

Ktorý kríž je najlepší?
strana 11

Farská kronika

od 18.2. do 21.3.2014

Do nášho cirkevného spoločenstva sa sviatosťou krstu začlenili:

Natália Tomanová
Sofia Jašková
Martin Pilát
Erika Citoríková
Adam Drážovský
Michal Bohunský
Jozef Beňo
Simona Staňová
Júlia Baloghová
Sofia Škvareninová

S nádejou na večný život sme odprevadili:

Rudolf Korec, 87 r.
Milan Pokus, 83 r.
Augustín Lukáč, 82 r.
Emília Skladaná, 69 r.
Katarína Hitková, 60 r.
Emil Mrázik, 78 r.

Pozvánka

DCM Maják pozýva všetkých mladých na Kvetný víkend 2014 do Banskej Bystrice, ktorý sa uskutoční od 11.4. do 13.4.2014 a vyvrcholí stretnutím s otcom biskupom Mons. Mariánom Chovancom. Hlavným mottom KV 2014 je: „Blahoslavení chudobní v duchu, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“ (Mt 5, 3) Program obsahuje katechézy, workshopy, spoločné modlitby, sv. omše, adoráciu. Kvetný víkend ponúka mladým zažiť Božiu lásku a prítomnosť, pretože práve toto je naše najväčšie šťastie. Pán Ježiš sa teší na vás, ako aj organizátori z DCM Maják. Bližšie informácie môžete získať na tel. číslach: 0905 746 805, 0905 746 805 alebo e-mailom: kvetnyvikend2014@gmail.com, príp. na www.dcmmajak.sk.

11. - 13.4.2014 / BANSKÁ BYSTRICA

KVETNÝ VÍKEND

VELEBNÉ STRETNUTIE MLÁDEŽE S BISKUPOM

„BLAHOŠLAVENÍ CHUDOBNÍ V DUCHU,

LEBO ICH JE NEBESKÉ KRÁĽOVSTVO.“ (MT 5, 3)

WWW.DCMMAJAK.SK

Liturgický kalendár

6.4. - 5. pôstna nedeľa
13.4. - Kvetná nedeľa
20.4. - Veľkonočná nedeľa - Nedeľa Pánovho zmŕtvychvstania
27.4. - 2. veľkonočná nedeľa - Nedeľa Božieho milosrdenstva

Sme s Ježišom z Nazaretu v pôste a Veľkej Noci

11.8.1890 zomrel kardinál Newman. Na svoj hrob si dal napísať tieto slová: „Z tieňov a obrazov k pravde“. Slová sú uvedené v klasickej latinčine. Zároveň nimi opísal svoju cestu konvertitu, cestu ako sa stal katolíkom, kňazom, biskupom, kardinálom. Bola to jeho životná cesta, ktorá zanechala bohaté ovocie.

Po rokoch neskorší pápež Benedikt XVI. o ňom napísal, že práve Newman stál pri zrode teologického personalizmu a že tento človek patrí k najväčším teológom 19. storočia.

Ján Pavol II. si ho vysoko vážil a doceňuje ho pre jeho svätý život i učenie.

Tohto veľkého muža katolíckej cirkvi v Anglicku uvádzam preto, lebo žijeme veľkonočný čas s predohrou pôstu a žijeme ho v dobe plnej zmätočných situácií na úrovni nášho malého a nám drahého štátu i národa, ale aj na úrovni farností, či rodín. Sprevádza nás samý zmätok. Tak ako za čias Newmana v Anglicku.

Pritom od katolíkov sa žiada, aby boli zrkadlom pre tieto udalosti plné zmätku, a nie ich tvorcami... A zrazu sme nie zrkadlom pre tieto udalosti, ale veľmi chúlостivým problémom. Sme tieňom. Zakúšame nepokoj v sebe a šírimo ho aj okolo seba. Chceme ujasniť mysle a pritom veci ešte viac komplikujeme. Pýtame sa prečo?

Kardinál Newman hovorí, že ak chceme mať pokoj v sebe a šíriť ho okolo seba, musíme dať prednosť dobre formovanému svedomiu. Svedomie je prvým zo všetkých Kristových zástupcov na tejto zemi. Nádherne túto tému rozvinul v jednom zo svojich príhovorov aj náš už 90-ročný pán kardinál Jozef Tomko. Podľa Katechizmu katolíckej Cirkvi svedomie je zákonom Ducha.

A to chcem zaželať všetkým do pôstneho i veľkonočného času. Obnovme dobre formované svedomie. Svedomie sa dá totiž deformovať. Dá sa aj zničiť. My ozaj nepotrebujeme ako farnosť zviditeľnenie, my potrebujeme tiché formovanie svedomia. My nepotrebujeme hluk, my potrebuje tiché zamyslenie a modlitbu. My nepotrebujeme nič predvádzať v civilnom prostredí, aby sme došli do cieľa, my potrebujeme formovať nanovo zdeformované svedomie.

A v tom nech nám Pán pôstneho i veľkonočného času pomáha.

S úctou váš farár Vladimír

Klub kresťanských seniorov Partizánske - mesto bilancoval

Členovia Klubu kresťanských seniorov Partizánske - mesto prežili sobotu 15.2.2014 v pracovnej, ale aj slávnostnej atmosfére. Na tento deň totiž zvolal pisateľ týchto riadkov a zároveň predseda klubu výročné členské zhromaždenie. Zhromaždenie sa konalo vo veľkej sále reštaurácie Maják so začiatkom o 10,00 hod. Úvod zhromaždenia patril členom

Mikloško - predseda Združenia kresťanských seniorov Slovenska a poslanec NR SR, Jozef Božik, primátor mesta, pani Mária Hazuchová, poslankyňa MsZ, pani Marta Gregušová a Vojtech Filin z ÚC ZKS v Trenčíne a Peter Vojtko, predseda ZO civilizačných chorôb, ktorí sa zhromaždeným členov klubu prihovorili a celé zhromaždenie pozdravili. Na

zhromaždení vládla príjemná a srdečná atmosféra, aj keď bolo poznačené istou zodpovednosťou spojenou s prijatím dôležitých dokumentov pre život klubu, ale hlavne s priebehom volieb nových funkcionárov klubu. Priebeh celého zhromaždenia perfektne zvládol nie prvý raz p. P. Toma. Chcem touto cestou

farského speváckeho zboru Laudatio pod vedením Milana Tureka, ktorí navodili peknú a slávnostnú atmosféru. V rámci programu zhromaždenia odznali výročné správy predsedu, hospodára a kontrolóra klubu. Účastníci zhromaždenia schválili program a rozpočet Klubu na rok 2014, ale hlavne zvolili predsedu, hospodára, nových členov výboru a kontrolnú komisiu na ďalšie volebné obdobie. Na zhromaždení nechýbali vzácní hostia: vdp. Vladimír Farkaš, tunajší pán dekan, ktorý ocenil vo svojom príhovore aktivitu členov Klubu a dal zhromaždeniu svoje požehnanie, Jozef

poďakovať všetkým, ktorí sa pričínili o hladký a slávnostný priebeh zhromaždenia, všetkým hosťom za účasť, zamestnancom reštaurácie Maják na čele s p. Kajnom, za všetko čo pre účastníkov urobili a pripravili, členom zboru Laudatio a v neposlednom rade všetkým členom klubu. Verím, že Klub kresťanských seniorov bude mať čo povedať farnosti, mestu aj okoliu aj v tomto roku, aj v budúcnosti. Verím, že nám Božie požehnanie, ktoré je v našom živote také potrebné, bude na pomoci.

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov PE - mesto

AKTUÁLNE

Ako pýcha je prameňom všetkých hriechov, tak pokora, naopak, je základom všetkých čností

To je brána, cez ktorú k nám prichádzajú Božie milosti. Ona je spásnou príchuťou všetkých dobrých skutkov, robí ich milými Bohu a záslužnými pre život večný. Ona je pani Božieho Srdca, lebo Stvoriteľ nič neodmieta pokorným. Podľa sv. Bernarda pokora je poznaním seba samého a pohrdaním vlastnou ničotou. Ona je fakľou, pri ktorej vidíme jasne svoje nedokonalosti. Ona nespočíva v slovách alebo činoch, ale v poznaní seba samého a nespočetných vlastných omylov, ktoré pred ním zahaluje pýcha. Táto čnosť je k spásu absolútne nevyhnutná. Lebo Pán Ježiš jasne hovorí, že ak nebudeme ako malé deti, nevojdem do nebeského kráľovstva. Pokora má zaistené všetko. Ona zaobstaráva odpustenie hriechov, zaisťuje víťazstvo v pokušeniach; ona nás robí milými Bohu. A preto Ježiš Kristus ako Človek sa stal sluhom vlastne preto, aby nám dal príklad. Vzhľadom na svoju pokoru našla u Boha milosť aj Panna Mária.

Sv. Anton videl vo svete množstvo satanských sietí a strašne sa preľakol. Pýtal sa teda Boha, kto bude v stave uniknúť všetkým týmto nástrahám. Vtedy počul hlas, ktorý hovoril, že iba pokorný človek neupadne do týchto pascí. Sv. Augustínovi položili otázku, ktorá čnosť je najmilšia Bohu a ktorá vedie človeka najistejšie do neba. Po

hlbšom zamyslení odpovedal svätý Doktor Cirkvi, že je to pokora. Sv. Makáriovi sa raz sťažoval zlý duch, že ho nemôže premôcť, hoci sa viac postí ako on a viac bdie, lebo vôbec neje, nespí, a iba v jednom ohľade ho Makárius prevyšuje - v čnosti pokory, ktorú zlý duch nemá. Šťastný je ten, kto má túto čnosť, lebo je schopný veľkých vecí. Bez pokory sú všetky ostatné čnosti nanič. Hoci by sme všetko rozdali chudobným, hoci by sme celý život plakali a robili pokánie za hriechy, hoci by sme zomreli na púšti, nevojdem do neba, ak nám bude chýbať pokora. Nedivme sa teda, že svätí sa tak horlivo usilovali získať si a zachovať túto čnosť. Čím viac ich Boh obdaroval milosťami, tým viac sa pokorovali. Sv. Pavol bol unesený až do tretieho neba, a aj napriek tomu sa nazýva veľkým hriešnikom, prenasledovateľom Cirkvi a nevydareným plodom. Svätý Martin i svätý Augustín nesmú vojsť do Cirkvi, tak ich desí vlastná duchovná úbohosť. Aj my musíme byť preniknutí pocitom osobnej úbohosti, ak sa chceme páčiť Bohu. Čím viac je strom zaťaženy ovocím, tým viac sa jeho konáre skláňajú k zemi. A my tiež, čím viac dobra konáme, tým viac sa ponížujme a pamätajme na to, že charakteristickým znamením dobrého kresťana je pokora.

Podľa čoho spoznáme túto čnosť? Pokorný nehovorí o sebe ani dobre, ani

zle. On starostlivo venuje pozornosť sebe, oplakáva svoje viny a usiluje sa páčiť Bohu. Nesúdi blížnych ostro, nikým nepohŕda, má porozumenie pre omyly iných. O blížnom sa vyjadruje dobre. Ak nemôže o niekom dobre hovoriť, mlčí. Osobným pochvalám sa neteší, vyhýba sa im. Za svojich priateľov považuje predovšetkým tých, ktorí mu povedia jeho omyly a preukazuje dobrodenia tým, ktorí ho očierňujú. Ako pyšný sa rád zdržuje v kruhu pochlebovačov, tak pokorný sa ich stráni. Rád sa rozpráva s Bohom, predstavuje Mu svoju úbohosť a prosí Ho o milosrdenstvo. V práci hľadá jedine chválu Boha, nedbá na ľudské ohľady, nezháňa sa za slávou.

Pán Ježiš, zdá sa, že nerozlišuje medzi krstom, pokáním a čnosťou pokory. Hovorí teda, že bez svätého krstu nevojdem do nebeského kráľovstva, tak isto ako po ťažkom hriechu, bez pokánia neobsiahneme rozhrešenie. Ale Spasiteľ tiež dodáva, že bez pokory - ak sa nestaneme ako deti - nebudeme vidieť Boha. Ak budeme pokorní, získame odpustenie najťažších hriechov, ale bez tejto čnosti, hoci by sme konali čo najviac dobrých skutkov, nebudeme spasení.

Uvediem vám príklad zo Svätého písma. Vieme, že kráľ Achab patrila k najhriešnejším izraelským kráľom. Oddával sa hriechom nečistoty, kradol majetky poddaným, odvádzal ich od úcty k pravému Bohu a predbehol zločinmi všetkých svojich predchodcov. Preto Boh poslal k nemu svojho proroka Eliáša a prikázal mu, aby povedal, že na

tom mieste, na ktorom psy lízali krv nevinne zabitého Nabota, budú lízať aj jeho krv. Výrok Boží bol jasný a rozhodný. Keď Achab počul túto reč, roztrhol si šaty, zakryl sa vrecovinou, postil sa a koril. Boh tiež zmenil svoj výrok a povedal prorokovi: Videl si, ako sa Achab predomnou pokoril? Pretože sa pokoril pred mnou, neprivediem nešťastie za jeho života. Za dní jeho syna privediem nešťastie na jeho dom! (1 Kr 21, 29). Vidíte teda, že pokora preráža nebesia, odzbrojuje pravicu nahnevaného Boha a sama získava odpustenie.

Či som nemal pravdu, keď som hovoril, že pokora je najkrajšia a najcennejšia zo všetkých čností? Keď ju máme, máme i všetky iné čnosti. Bez nej by všetky naše čnosti boli ničím. Dobrého kresťana poznáme podľa toho, že pohŕda sebou, a všetky slová i skutky blížneho vysvetľuje dobre. Som si istý, že ak budete mať čnosť pokory, vaše srdce okúsi šťastie na zemi a nebeské radosti v budúcom živote. Amen.

O pýche a pokore, sv. Ján M. Vianney prevzaté, krátené

Učme sa pravej pokore

Ak sme narobili chyby, nezvalujeme to na iných, na vonkajšie príčiny, na choroby či zlý čas, ale vždy iba na svoju nedokonalosť. Práve to je pre nás potrebné, nech nás aj tí druhí pokladajú za nedokonalých. A práve to je pre nás aj ziskom, lebo tak sa môžeme cvičiť aj v pravej pokore. Ak my sami hovoríme o sebe, že sme takí, to ešte nie je pokora.

O našej pokore by mali hovoriť iní...

Posledné miesto je jediná vec, ktorú nám nikto nezávidí. Preto iba posledné miesto nie je márnosť ani trápenie ducha. Nože vráťme sa medzi pokorných a nedokonalých.

Ochotne sa uznávajme za malé duše, ktoré je nútený náš Pán v každom okamihu podporovať. Keď sa my sami presvedčujeme o svojej ničote, Boh nám podáva pomocnú ruku.

Ak sa však pokúšame o niečo veľké z vlastnej horlivosti, vtedy nás ponecháva samých.

Trpezlivo znášať svoje nedokonalosti

a vedieť sa pokoriť v pravej chvíli je pravá svätosť. Pokorná duša si dá rozkázať aj od celého sveta. Duša sa stáva pre Ježiša príjemným útočiskom, ak vie pokojne znášať aj trápny pohľad iných na svoje chyby.

Vtedy môže zvolať: „Môj Bože, ďakujem Ti, že neprežívam žiadne blažené pocity. Vždy sa však radujem, keď také pocity vidím u iných.“

Ospravedlňujeme si svoje chyby?

Chceme, aby nás ľudia pokladali za nedokonalých?

Chceme byť na poslednom mieste, alebo nám v tom bráni naša pýcha?

Vieme ďakovať aj za starosti, trápenia?

Robí nám radosť, keď sú ľudia okolo nás šťastní?

Keďže pýcha predchádza pád, čomu môže predchádzať pokora?

zdroj: www.zdenka.estranky.sk

Učiť sa Kristovi od Márie

Kristus je jedinečný učiteľ. Je tým, kto zjavuje i samotným zjavením. Spomedzi ľudí nik nepozná Krista lepšie ako Mária: nikto nás nemôže priviesť k hlbokému poznaniu jeho tajomstva lepšie ako jeho matka. Prvé zo znamení, ktoré Ježiš vykonal - premenenie vody na víno na svadbe v Káne - nám jasne ukazuje Máriu v role učiteľky, keď nabáda sluhov, aby urobili, čo im Ježiš prikáže. Po Ježišovo mnaniebovstúpení zohrala tú istú úlohu aj voči učeníkom, keď s nimi čakala na Ducha Svätého a posilňovala ich v prvých misijných krokoch.

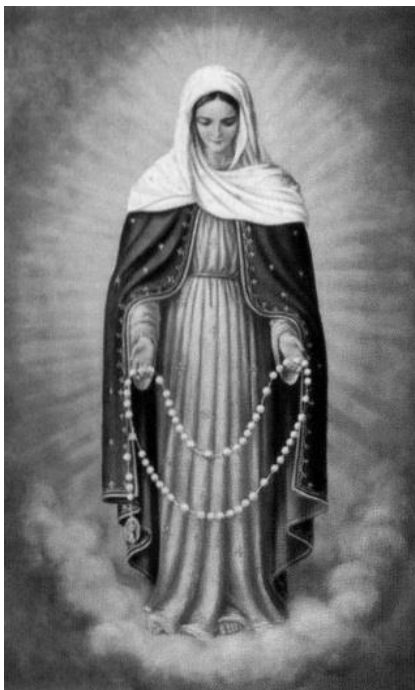
Prechádzať s Máriou cez jednotlivé tajomstvá ruženca je ako vstúpiť do Máriinej školy a naučiť sa čítať Krista, preniknúť do jeho tajomstiev a pochopiť jeho odkaz. Božia Matka nám sprostredkúva hojnosť darov Ducha Svätého a ponúka nám príklad jej vlastnej cesty viery. Na duchovnej ceste ruženca, založeného na neprestajnej kontemplácii Kristovej tváre v Máriinej spoločnosti sa usilujeme dosiahnuť tento náročný ideál pripodobňovania sa Kristovi. V tomto procese

pripodobňovania sa Kristovi sa v ruženci osobitne zverujeme materinskému pôsobeniu Svätej Panny. Nikde nevidno Ježišov život tak úzko spätý s Máriiným životom ako v ruženci. Mária žije iba v KRISTOVI a pre KRISTA. Ruženec je súčasne meditáciou i úpenlivou prosbou. Vytrvalá modlitba k Božej Matke je založená na dôvere, že jej materinský príhovor dokáže v srdci jej Syna dosiahnuť všetko. Ona je „vdaka milosti všemocná“ povedané s l o v a m i blahoslaveného Bartolomeja Longa.

Keď v ruženci úpenlivo prosíme Máriu, stánok Ducha Svätého, oroduje za nás u OTCA, ktorý ju naplnil milosťou i u Syna zrodeného v jej lone a modlí sa s nami a za nás.

Dejiny ruženca nám ukazujú, ako túto modlitbu využívali najmä dominikáni v neľahkom období pre Cirkev, v dôsledku šírenia herézy. Tak ako v minulosti, teraz je ruženec svojou silou neoceniteľným zdrojom pastorácie každého dobrého evanjelizátora.

spracovala T. Zábojníková

Poznaj krížovú cestu vo svojom meste

(Kvíz)

Poznáme našu Krížovú cestu v Partizánskom? Každý nech si odpovie sám...

1. Ako sa volá lokalita, kadiaľ vedie krížová cesta?

- a) Skalíc
- b) Bralic
- c) Žaba

2. Koľko krížov je na našej krížovej ceste?

- a) 17
- b) 14
- c) 16

3. Koľko meria najväčší kríž na krížovej ceste?

- a) 9 metrov
- b) 7,80 metra
- c) 8,10 metra

4. Koľko meria najmenší kríž na krížovej ceste?

- a) 2,20 metra
- b) 2,60 metra
- c) 1,85 metra

5. Koľko schodov vedie k jaskyni Panny Márie?

- a) 14
- b) 12
- c) 16

6. Koľko schodíkov má naša krížová cesta?

- a) 75
- b) 91
- c) 69

7. Aký je oficiálny názov našej krížovej cesty?

- a) Krížová cesta Božieho Srdca
- b) Krížová cesta
- c) Krížová cesta Povýšenia svätého kríža

8. Koľko zastavení má naša krížová cesta?

- a) 14
- b) 13
- c) 12

9. Kto maľoval jednotlivé zastavenia krížovej cesty?

- a) Žiaci Základnej umeleckej školy v Partizánskom
- b) Učitelia výtvarnej výchovy základných škôl v Partizánskom
- c) Žiaci a pedagógovia všetkých základných škôl okresu Partizánske

10. Zakrúžkuj zastavenie, na ktorom Ježiš napomína plačúce ženy?

- a) VI.
- b) VIII.
- c) IX.

11. Kto bol hlavným iniciátorom krížovej cesty?

- a) Jozef Petrík
- b) Mesto Partizánske
- c) farníci

12. Kedy bola vysvätená Krížová cesta v Partizánskom?

- a) 15. septembra 2013 na sviatok Sedembolestnej Panny Márie - patrónky Slovenska
- b) 14. septembra 2013 ako súčasť osláv 75. výročia založenia mesta
- c) 6. októbra 2013 v nedeľu (uskutočnená po odklade nepriaznivého počasia)

13. Aká organizácia si vzala za svoju myšlienku hlavného iniciátora krížovej cesty?

- a) Klub dôchodcov v Partizánskom
- b) Klub kresťanských seniorov v Partizánskom
- c) Klub civilizačných chorôb v Partizánskom

správne odpovede:

- 1.B, 2.A, 3.A, 4.C, 5.B, 6.B, 7.C, 8.A, 9.C, 10.B, 11.A, 12.C, 13.B

Ktorý kríž je najlepší?

V istom meste žil jeden chudobný, jednoduchý človek. Večer sa po úmornej práci vracal domov unavený a veľmi znechutený. Nevraživo pozoroval ľudí, ktorí si sedeli v autách alebo na stoličkách v bare. „Tí sa majú,“ hundral si, natlačený v električke ako stravec hrozna v lise. „Nevedia, čo je to utrpenie... Všetko samá ruža a kvety, ale len pre nich. Keby tak museli nieť svoj kríž!“ Pán trpezlivo počúval toto

horekovanie, až ho raz večer počkal pri bráne jeho domu. „Ach, to si ty, Pane?“ začudoval sa muž, keď ho zazrel. „Nepokúšaj sa ma utíšiť. Sám dobre vieš, aký ťažký kríž si mi určil.“ Muž bol viac nadurdený ako zvyčajne. Pán sa

naňho dobrotivo usmial. „Pod' so mnou. Dám ti možnosť vybrať si iný kríž.“ Muž sa zrazu ocitol v ohromnej azúrovej jaskyni. Bol to božský priestor. A bol plný krížov, malých i veľkých, bohato vyzdobených drahokamami, hladkých i pokrútených. „Toto sú kríže ľudí,“ povedal Pán. „Tak si z nich jeden vyber.“ Muž ako nevychovanec odhodil svoj kríž do kúta, pomädlil si ruky a začal si vyberať. Vyskúšal si jeden. Bol ľahučký, ale strašne dlhý a prekážal pri chôdzi. Položil si na ramená biskupský kríž. Ten

bol zasa neznesiteľne ťažký. Ležalo na ňom mnoho zodpovednosti a obiet. Ďalší bol hladký a pekný na pohľad, ale len čo si ho položil na chrbát, začal pichať, akoby bol plný klinčov. Vzal do ruky ďalší kríž - strieborný, žiarivý, ale zaliel ho taký mučivý pocit samoty a opustenosti, že ho hneď odložil. Skúšal a skúšal, ale každý kríž mal nejakú chybu. Nakoniec v pološere v kúte objavil malý, používaním ošúchaný kríž. Nebol veľmi

ZAMYSLÉNIE

ťažký, ani nepohodlný. Akoby bol práve preňho. Víťazoslávne si ho vložil na plecía. „Vezmem si tento!“ povedal a vyšiel z jaskyne. Pán sa naňho vlúdne pozrel. V tej chvíli muž zbadal, že si vybral práve svoj starý kríž, ten, ktorý odhodil, keď vchádzal do jaskyne. Ten, ktorý nosil celý život.

V rannom sne je život žiarivejší v porovnaní s tým, ako ho žijeme. Ale pravda sa ukáže nakoniec.

Ak sme otvorení, Božie milosrdenstvo plynie cez nás

O milosrdenstve hovoríme, keď niekto dokáže prejavíť súcit a trpezlivosť s iným človekom, ktorý nemá dôvod dovolávať sa vľúdnosti a očakával by skôr prísnosť. Pričom „úbohosť“ toho, komu je preukázané milosrdenstvo, nemusí byť zavinená, môže sa do takej situácie dostať nevinne ako v podobenstve o milosrdnom Samaritánovi. Milosrdenstvo vždy predpokladá situáciu medzosobných vzťahov. Nudiť sa, smútiť alebo dúfať môžeme aj sami, ale milosrdenstvo vyžaduje druhého. Vzťahuje sa na jeho skutočnú alebo domnelú biedu či vinu a je zamerané do budúcnosti. Milosrdný človek sa angažuje v prospech druhého, ktorý je v biednom položení, a to bez toho, žeby sa chcel stavať do pozície moci a dať ju druhému pocítiť. V čistej podobe je milosrdenstvo vyliatím lásky, ktorá zabúda na seba. V zamotaných životných situáciách však často postoj milosrdenstva musí ísť ruka v ruku s inými postojmi (spravodlivosť, rovnosť), aby dobro milosrdenstva prejavené jednému človeku nepoškodilo inému. Sväté písmo pozná viacero podobenstiev o milosrdenstve. Jedným z nich, ktoré ukazuje príklad milosrdenstva, ale aj našu ľudskú krehkosť, je podobenstvo o nemilosrdnom sluhovi (porov. Mt 18, 23-35). Istý sluha dlhuje svojmu pánovi veľmi veľa peňazí. Keď je s tým konfrontovaný a pán si žiada svoje peniaze späť, sluha prosí o zľutovanie. Pán by bol veľkodušný už aj v takom prípade, keby bol ochotný počkať. On však zájde ešte ďalej a dlh mu odpustí. No sluha ešte len vyjde von a už akoby zabudol, čo sa udialo. Keď stretne svojho spolusluhu, ktorý mu dlhuje iba zlomok zo sumy, ktorá mu bola práve odpustená, nenechá sa obmäkčiť. Ostatní, ktorí to vidia, nechápu, ako môže takto konať. Ako to, že nevníma súvislosti medzi dvoma takmer rovnakými situáciami a že sa nedokáže vžiť do situácie druhého sluhu napriek tomu, že takú istú situáciu zažil?

Stretnutie so sebou samým

Milosrdenstvo dáva priestor na návrat k sebe, k tomu lepšiemu v človeku, ale tak, aby podľa možnosti neboli iní ohrození svojvoľou niekoho, kto ublížil a mohol by ublížiť. Problémy sebe aj druhým často spôsobujeme tým, že nie sme plne sami sebou, že nie sme v kontakte s rôznymi aspektmi svojho ja, svojho prežívania, svojich pocitov. Keď to presiahne určitú mieru, sociálne prostredie reaguje trestom, stanoví nám hranice, ktoré nemáme prekračovať. To je prejav spravodlivosti. Skúsenosť a múdrosť hovoria, že nakoľko je to možné, treba hľadať spôsob, ako do tohto procesu vstupovať terapeuticky - čiže odhaliť človeku tie aspekty jeho ja, ktoré doteraz nevidel, prehliadal. Niekto sa potrebuje stretnúť s lepšou časťou svojho ja, iný s horšou. Prostredie väčšinou nie je ideálne a nejako nás poznamená, takže vidíme skutočnosť aj samých seba pokrivené (niekto pre neprijatie seba, iný pre pýchu). Hýbu nami sily, ktoré môžu spôsobovať, že ubližujeme sami sebe alebo iným. Milosrdenstvo ponúka pomocnú ruku na ceste k harmonizácii so sebou, s druhými i s prostredím. Ide o ponuku na nové začiatky vo vyššej kvalite. Milosrdenstvo nie je záležitosťou okamihu, trvá v čase, je postojom, ktorý môže priniesť svoje ovocie, ale nemusí, lebo nepôsobí na druhého automaticky. V scéne, v ktorej Ježiš zachráni cudzoložnicu (porov. Jn 8, 1-11), ukáže postoj milosrdenstva, nevieme však, či a do akej miery to poznamenalo život tej ženy.

Milosrdenstvo a vina

Milosrdenstvo hľadá spôsob, ako sa podľa možnosti vyhnúť potrestaniu vinníka. Pokúša sa vytvoriť situáciu, v ktorej by bol vinník konfrontovaný so sebou samým, zahanbil by sa a sám by mal chuť niečo na sebe zmeniť. Prvou podmienkou takého postoja je odpustenie. Odpustiť pritom neznamená zmieriť sa so zlom a nerobiť nič preto, aby sme mu zabránili. Náročnosť odpustenia môžeme ľahko odhaliť z

vlastnej skúsenosti. Stane sa mi, že mi niekto ublíži. Už to, že dokážem zaujať vnútorný postoj odpustenia, je veľká vec. A predsa toto odpustenie málokedy prenikne celé moje bytie. Často uviazne len kdesi na povrchu. Asi to patrí k našej ľudskej krehkosti, hoci som odpustil, na dne duše stále drieme neodpustenie. Okrem samotného odpustenia je výrazom múdrosti nájst' primerané vonkajšie vyjadrenie milosrdenstva. Niekedy to

môže byť láskavé správanie sa k vinníkovi, ktorý je práve v štádiu obrátenia, keď „vstupuje do seba“, a práve toto mu môže pomôcť. Inokedy je oveľa primeranejšia zdržanlivosť spojená s jasným vytýčením hraníc, ktoré dovtedy ten druhý ignoroval. Áno, odpustenie a milosrdenstvo môžu byť spojené aj s tým, že druhému nedovolíme naďalej zneužívať naivnú dobrotu, manipulovať druhými alebo byť k nim hrubý. V tomto zmysle sa milosrdenstvo stáva úsilím hľadať čo najlepšie riešenie, ktoré podnieti druhého na zmenu.

Nie odsúdenie, ale požehnanie

V najvyššej miere sa milosrdenstvo pripisuje Bohu. Skúsenosti aj príklady z dejín v nás vyvolávajú presvedčenie, že moc, spravodlivosť a zhovievavosť sa spolu neznášajú. Mocní panovníci boli väčšinou tvrdí, niekedy krutí a často nespravodliví. Súdy ako inštitúcie a nástroje spravodlivosti sú tlačene k tomu, aby osobné dojmy a pocity ako ochota k zhovievavosti nechali bokom a robili objektívne rozhodnutia na základe faktov. Ako by Božie konanie, rozhodovanie a riadenie sveta mohlo mať všetky tieto zdanlivo protikladné aspekty naraz? Írsky dominikán Paul Murray vo svojej knihe o dominikánskej spiritualite píše, ako by sa

toto zvláštne skĺbenie protikladov mohlo prejavovať v našom duchovnom živote. Jeho úvahy sú zaiste podnetnou výzvou pre kresťanskú spiritualitu všeobecne. Potreba kontemplatívnej modlitby nie je vedená únikom pred zlým svetom, na ktorý by sme chceli zvolávať klatby ako prejav Božej moci, ktorá by mala čím skôr skončovať so zlom. Taký postoj je v súlade s evanjeliovým podobenstvom o kúkoli

medzi pšenickou (porov. Mt 13, 24-30). Namiesto toho kresťania s vedomím svojej slabosti a s pokorným rozlišovaním vychádzajú do sveta a zvolávajú požehnanie a Božiu zhovievavosť pre svet v miere, v akej ich potrebuje. Kresťanská kontemplácia nie je ani tak pohľadom na modlitbe na Boha, ako skôr otvorenosťou pre milosť, aby sme sa mohli pozeráť na svet Božími očami, zhovievavým pohľadom, akým vidí svet Boh. Taká spiritualita vie, že je potrebné sa aj angažovať vo svete, ale predsa sa nespolieha na to, že zmeny okolo nás, ktoré by boli na väčšiu slávu Božiu, môžeme dosiahnuť silou svojej vôle. Dôverujeme Bohu, že má

dostatok moci presadiť spravodlivosť aj prostredníctvom svojej zhovievavosti. Tento dôraz na milosť, na bláznivú Božiu lásku k svetu, na jeho spásnu iniciatívu je zdrojom spirituality, ktorá je oveľa menej škrobená a oveľa viac radostná a spontánna. Ak je naše úsilie príliš úzkostné, zostávame uzatvorení sami v sebe, kým otvorenosť a citlivá vnímavosť znamená, že Božia pravda môže do nás a cez nás plynúť.

Dzroj: Katolícke noviny (14-15/2012)
prevzaté, krátené

Modlitba je radosť

(bl. Matka Terézia z Kalkaty)

Modlitba je radosť, je to znak našej veľkodušnosti, našej nezaujatosti, nášho intímneho a ustavičného spojenia s Bohom.

Krista sa dotýkame pod jeho maskou chudoby s radosťou, lebo radosť je láska. Radosť je modlitba, radosť je sila, radosť je sieť lásky, do ktorej môžete chytať duše. Boh miluje toho, kto dáva s radosťou. Kto dáva s radosťou, dáva navyše. Najlepší spôsob, ako ukázať naše vyznania Bohu a iným ľuďom, je prijímať všetko s radosťou. Radosťné srdce je prirodzeným výsledkom srdca, čo horí láskou.

Nepoužívajte bomby a kanóny na to, aby sme zvíťazili nad svetom. Používajte lásku a súcit. Pokoj sa začína úsmevom: usmejme sa päťkrát za deň na osobu, na ktorú v skutočnosti nemáme vôbec chuť sa usmiať. Urobme to pre pokoj. Vyžarujme pokoj Boží, rozsvieťme jeho svetlo a zhasneme vo svete a v srdci každého človeka nenávisť a vôľu po moci.

Utrpenie samo o sebe nie je nič. Avšak utrpenie znášané s Kristovým utrpením je nádherný dar. Áno, je to dar a znak jeho lásky, lebo to bol spôsob, akým Otec preukázal svoju lásku k svetu: „tým, že dal svojho Syna, aby zomrel za nás.“

Ak sa utrpenie prijíma v zhode s utrpením Kristovým, ak sa nesie v zhode s utrpením Kristovým, je radosťou. Spomeňme si, že Kristovo utrpenie sa končí vždy radosťou z jeho zmŕtvychvstania: teda keď vo svojom srdci pocítite Kristovo

utrpenie, pripomeňme si, že musí nasledovať zmŕtvychvstanie, že musí nasledovať veľkonočná radosť. Nikdy sa nenechajte naplniť takým smútkom, pre ktorý by ste zabudli na radosť zo vzkrieseného Krista.

Všetci netrpelivo čakáme na raj, kde prebýva Boh, ale my máme vo svojej moci byť s ním v raji už teraz, byť šťastní s ním priamo v tejto chvíli. Avšak predpokladá to milovať rovnako, ako on miluje, pomáhať ako on pomáha, dávať ako dáva, slúžiť, ako on slúži, podopierať ako on podopiera.

Pomôcť slepému napísať list, či jednoducho ísť vedľa neho, sadnúť si, počúvať ho alebo odoslať jeho poštu, navštíviť niekoho, priniesť kvietok, to je maličkosť, ale vždy je to niečo, je to náš spôsob, ako preukazovať v praxi svoju lásku ku Kristovi.

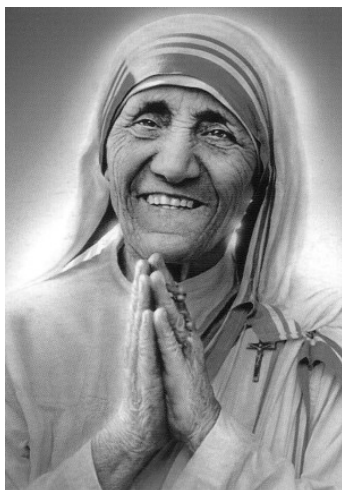
Modlitba je radosť...

Modlitba je láska... Modlitba

je pokoj... Modlitbu nie je možné vysvetliť: človek s ňou musí mať skúsenosť. To nie je nemožné. Boh dáva tomu, kto si pýta: „Pýtajte a dostanete.“ Otec vie, čo má dať svojim deťom - ako by to náš nebeský Otec nevedel tým väčšími!

Pane Ježišu, daj nám pochopiť, že plnosť života dosiahneme iba neprestajným umieraním v sebe samom a vo svojich egoistických túžbach. Lebo iba umieraním s tebou môžeme s tebou vstať z mŕtvych.

prevzaté

Recept na krásu

V jednej orientálnej krajine žili dve krásne sestry. Prvá z nich sa vydala za sultána a druhá za kupca. Ale, ako tak plynul čas, sultánova žena bola čím ďalej chudšia, unavenejšia a smutnejšia. Jej sestra žila so svojím mužom kupcom vedľa sultánovho paláca a deň za dňom krásnela. Sultán si zavolať kupca do paláca. „Ako to robíš?“ „To je jednoduché- krmím svoju ženu jazykom.“ Sultán vtedy prikázal pripraviť pre svoju ženu kilo ťavích a hovädzích jazykov, dokonca aj jazyčky z kanárika. Ale nič zvláštne sa nedialo. Žena bola stále viac a viac smutnejšia a zatrpknutejšia. Sultán sa rozčúľil a rozhodol sa, že obidve sestry vymení. Svoju ženu poslal kupcovi a za manželku si vzal jej sestru. Kupcova žena však ako kráľovná v paláci veľmi skoro

odkvitla. Zatiaľ kým jej sestra v kupcovom dome zanedlho znovu získala svoju krásu a iskrú radosti v očiach. Aké tajomstvo sa v tom skrývalo? Kupec sa so svojou ženou každý večer rozprával, vymieňali si svoje príbehy, zážitky a spoločne si spievali.

Čo je vidieť najčastejšie, uvedomujem si, že pôvod utrpenia sa najčastejšie vyskytuje v rodinách. Už nemáme ani čas sa pozrieť jeden druhému do očí, pozdraviť sa, usmiať sa na seba a spolu sa potešiť. Každým dňom patríme čoraz menej svojim rodinám a naše kontakty sú čoraz slabšie. A preto sa nenechajme prevalcovať problémami tohto dnešného hektického sveta, ale čerpajme silu a vieru od Ježiša Krista. Verím, že láska pučí v každom z nás, preto nebojme sa ju všetkým z nej kúsok.

Kríž

(vyznanie)

Môj Bože, kým by som bol, keby som Teba nestretol.

Do Tvojej lásky som sa obliekol, nič viac nechcel,
len, aby som sa zo seba vyzliekol.

Láska moja!

Čím je človek bez Teba - pyšným tieňom, egoistom, pýta sa sám seba?

Koľko zloby je v nás bez Teba.

Ty jediný si dobro v duši, človek to vie, ba aj tuší,
že bez Teba nič nejde, dobre nespraví, aj keď chce.

Ty, Pane, Ty si stále rovnaký, verný svojmu krížu,
som rád, že si ma vykúpil, svojou krvou zachránil.

Človek zabúda a možno nechce pripustiť,
že bol si to Ty, Kristus plný lásky, citu
zomrel si za hriech, klebetu, posudzovanie,
všetko človeka sprekvádzajú,

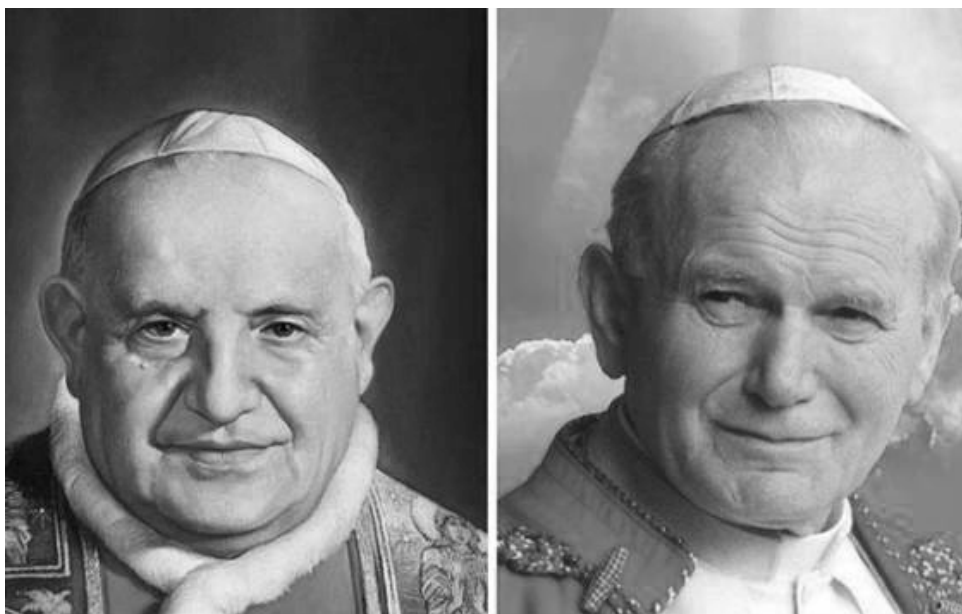
Ty však nezostúpil si z dreva a to je naša záchrana.

Ty, Pane, Ty si kríž, kríž plný lásky, milosrdenstva,
človek chcel by ho odhodiť.

Sv. farár z Arsu hovorí: „Najväčší kríž je nemať kríž.“

Sám si povedal: „Až budem vyzdvihnutý zo zeme, všetkých pritiahnem k sebe.“

Eva Č.

Svätorečenie Jána XXIII., a Jána Pavla II. 27. apríl, 2014. Nedeľa Božieho milosrdenstva

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: <http://partizanske.fara.sk>, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, A. Bezáková, M. Turek, B. Laurinec, R. Račáková.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciamy.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.